

τοῦ Ναυπλίου, οἱ κατάδικοι ὅλοι ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον φαίνονται ὑγιέστατοι.

Τὴν ὥραν καθ' ἣν εἰσπρόχόμεθα εἰς τὸ Δζαμί, οἱ φυλακισμένοι ἠγόραζαν σταφύλια. Εἰκοσιπέντε μόνον λεπτά τὴν ὁκτῶν, σταφύλια τὰ ὅποια ἐπληρώνομεν ἡμεῖς τότε ὀδοῦντα. Καὶ τοῦτο, χάρις εἰς τὸν Νομάρχην Ἀργολίδος, καταργήσαντα τὸ κακὸν ἐν ταῖς φυλακαῖς εἰσαγόμενον—πάλιν διὰ τῶν ἀγγέλων βουλευτῶν—μονοπώλιον κρεσπώλου, ὀψωπώλου, παντοπώλου, πωλούντων ἐν ρωμαϊκῇ κακουργίᾳ ὅσα ὅσα εἰς τοὺς διὰ 36 λεπτῶν τροφοδοτούμενους ὑπὸ τοῦ Κράτους καταδίκους, καὶ εἰσαγαγόντα τὸν ἐλεύθερον συναγωνισμόν.

* * *

Οἱ ἐν τοῖς κελλίοις κατὰ τοῦτο εἶνε ἀτυχέστεροι τῶν ἐν τῷ Δζαμίφ συναδέλφων των, διότι ἔχουσι τὸ πλεονέκτημα τῆς αὐλῆς, ὡς καὶ τοῦ; πρὸ τῶν κελλίων διαδρόμους. Ἄν καὶ τὰ κελλία εἶνε οὕτω πως κατεσκευασμένα, ὥστε κατὰ τὴν φράσιν ἐνὸς καταδίκου, μόνον ἓνα φρούδι ἡλίου κατορθόνει νὰ εἰσχωρήσῃ, οὐχ ἦτον διαιτῶνται ἀνθρωπίνωτερον καὶ ὀλιγώτερον θηριωδῶς. Ἄλλὰ τὰ κελλία των! τὰ κελλία των! Αὐτοὶ οἱ κύριοι Οὐλεμάδες, δι' οὓς ὁ Ἀγάμπαμπας ἔκτισε τὴν μονὴν αὐτήν, οὐδὲν ἄλλο θὰ ἐσυγγένεον ψυχικῶς πρὸς τοὺς ἐν Κωνσταντινουπόλει τρυφηλοῦς συναδέλφους των, περιφέροντας ἐν μακαριότητι τὸν πολύχρωμον ἱματισμόν των, δζουμπὲ διαφανῆ καὶ κυματίζοντα, ζώνην ἀπλαζωτὴν, μεταξωτῶν πολλάκις βρακίον καὶ λευκὸν, κατάλευκον ἢ πράσινον ἀνοικτὸν περιζῶμα περὶ τὸ φέσιον, νεωτάτους ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, ζωηροὺς, πυροφθάλμους καὶ εὐειδεῖς, πρώτους εἰς τὸν περίπατον καὶ πρώτους εἰς τὴν εὐωχίαν, Συβαρίτας τὴν πολυτέλειαν καὶ Σαρδαναπάλους εἰς τὸ χαρέμιον. Ἡ οἱ Οὐλεμάδες τοῦ Ἀγάμπαμπα ἦσαν ἀληθεῖς ἀσκηταί, ὁπαδοὶ Συμεῶν τοῦ Στυλίου, ἢ ὁ Ἀγάμπαμπας αὐτὸς ὑπὸ τὸ πρόσχημα φιλευσεβείας ἐνόησε νὰ ἐγκαθεῖρξῃ τοὺς ἱερεῖς τοῦ θρησκευματός του, ὡς ἐμπρέπει εἰς πολλοὺς ἐκ τοῦ Ἰσρατείου. Καὶ ὑπομονὴ δι' ἐκείνους, ἂν ἕκαστος Οὐλεμάς εἶχε καὶ τὸ κελλίον του· ἀλλ' εἰς τοὺς κατάδικους τοῦ Βουλευτικοῦ, ἕκαστον τοιοῦτο διανέμονται ἕξ καὶ ὀκτῶ καὶ δέκα. Τί ὑπνος εἶνε ἐκεῖνος. Τί βδελυγμία καὶ πόρνευσις ἀναπνοῶν! Τί τερατώδης εἰκὼν νεοελληνικῆς βρώμας, ἐξεικονίζουσης καὶ αὐτῆς τὰ φιλοκάθαρα ἐνστικτικὰ τῶν κυβερνητῶν μας. Νὰ τὸ εἰπώμεν; Θὰ ἐπροτιμῶμεν νὰ σύρωσιν οἱ κατάδικοι καὶ ἀπὸ μίαν σφαῖραν εἰς τοὺς πόδας των, θὰ ἐπροτιμῶμεν ἀκόμη ἡμισείας ὥρας βασανιστήρια, ἀπὸ τοῦ καταναγκαστικοῦ αὐτοῦ ἐμποτισμοῦ δυσωδίας, ρυπαινούσης τὴν ψυχὴν καὶ λιπαινούσης τὰ νεῦρα, ὥστε νὰ διαρρῆ δι' αὐτῶν στύγιον μαῦρον ρεῦμα ἀκαθαρσίας, ἀπὸ τοῦ φορτώματος αὐτοῦ ἐντὸς στενῆς ὑγρᾶς μαύρης χωματοστρώτου λιποπνίκτου λωρίδος, τοῦ ἐγκλήματος ἐπὶ τὸ ἐγκλημα, τοῦ κακούργου ἐπὶ τὸν κακούργον. Τί ἀδελφωμα ψυχῶν πονηρῶν, τί γάμοι ἐγκλημάτων, τί συζυγία τερατωδῶν ἐνστικτικῶν τελοῦνται ἐκεῖ μέσα καὶ τί μόλυσμα μεταδίδεται ἀπὸ ὀκτῶ ἐκτάδην κατακειμένων σωμάτων τῶν μὲν ἐπὶ τῶν δὲ, συμπυκνοῦται, ὑφίσταται ζύμωσιν, πλάττεται εἰς μάζαν, εἰς ἣν μία πνοὴ ἀρχικακούργου ἀρκεῖ ἵνα μεταδώσῃ ζῶν καὶ σχηματισθῇ ἐκ τῶν ὀκτῶ ἐννατος κακούργος!

Ἡ ἑλληνικὴ δικαιοσύνη ἐπιβάλλουσα ὡς μόνον τιμωρίαν τὴν δυσωδίαν, τὸ μόλυσμα, —κατὰ τὰ ἄλλα ἐλευθερωτῶν ὄντων τῶν κακούργων, οὔτε φόβον, οὔτε σεβασμόν, οὔτε συναισθήσεως ἐμπνεομένων αὐτοῖς, ἐτόιμων νὰ σφίγγωσι τὴν χεῖρα τοῦ ἐπισκεπτομένου αὐτοῦ εἰσαγγελέως, ἀρκεῖ νὰ τύ-

χη συντοπίτης ἢ κουμπᾶρος τινος—ἢ ἑλληνικῆ δικαιοσύνη ἐξαιρομένη εἰς τὸ σύστημα αὐτὸ τῶν πόνων, μᾶς φαίνεται βρωμερὰ καὶ αὐτῆ. Καὶ εἶνε θεέ, τῆς Ἑλλάδος, βρωμερὰ, ἐξ ἀντανακλάσεως τοῦ χαρακτῆρος αὐτῆς ἐπιβάλλουσα καὶ τὰς πονίας. Ὡ! ἰσοβιότης τῶν δικαστῶν! ποια ἰσόβια σοὶ ἔπρεπον δεσμά!

Καλιβάν

ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑΤΙΚΑ

τοῦ περὶ **Βουλευτικοῦ** ἄρθρου μας δημοσιεύομεν καὶ τὰ ἐπόμενα :

Ὁμολογουμένως ὁ μᾶλλον λεβέντης ὄλων τῶν ἐν τῇ φυλακῇ εἶνε ὁ ληστής Τούτουνας. Ἐπακριβῶς μορφῇ εὐειδῆς καὶ γλυκυτάτη. Μετὰ τῆς αὐτῆς ἐπιτυχίας, μεθ' ἧς διεδραμάτισε πρόσωπον Βασιλέως τῶν Βουνῶν, ἠδύνατο νὰ παίξῃ καὶ πρόσωπον Δὸν Ζουάν τῶν σαλονίων. Γνησίᾳ ἑλληνικῇ καλλονῇ τριανταπέντε μόλις ἀνοιξέων. Καὶ ἡ παράδοσίς του εἶνε ρομαντικῆ. Εἶχε φονεύσει εἰς τὸν ἀδελφὸν του, καὶ μετὰ ἐν ἔτος ἐξήρχετο τῶν φυλακῶν ὁ φονεὺς θρασὺς, ἀπειλῶν ὅτι θὰ φονεύσῃ καὶ τὸν Τούτουναν, καὶ θ' ἀτιμάσῃ καὶ τὴν ἀδελφὴν του καὶ θὰ καταστρέψῃ ὅλο τὸ σῶμα του. Ὁ Τούτουνας εἰκοσαετής τότε ἐφόνευσε τὸν ἀδελφοκτόνον κακούργον καὶ πῆρε τὰ βουνά.

Τὸ θάρρος ὑπῆρξε πάντοτε ἴσον τῆς λεβεντιάς του. Μίαν ἡμέραν, ἐνῶ τὸν κατεδίωκε στρατὸς, αὐτὸς ἐφ' ἀμάξης ὦν, συνωμίζει μετὰ τοῦ ἐπὶ τῆς καταδιώξεως Μοιράρχου περὶ τοῦ Τούτουνα.

Ἀφοῦ τελείωσε ἡ κουβέντα, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν, ὁ Τούτουνας ἐγερθεὶς ὄρθιος εἶπε :

— Κύριε Μοίραρχε, ὁ Τούτουνας σᾶς ἀποχαιρετᾷ!

Τὸ νοσοκομεῖον τοῦ Βουλευτικοῦ κατ' οὐδὲν διαφέρει τῶν ἄλλων δωματίων· ἡ μόνη διαφορὰ εἶνε ὅτι οἱ ἐν αὐτῷ κατοικοῦντες εἶνε ἀσθενεῖς. Ἐλυπηθῆμεν ἓνα γέροντα ἐκ Γορτυνίας, Γεώργιον Σπανόπουλον, οἰκογενειάρχην καὶ ζωοκλόπον. Ἐχει δεκαεσσαράμισι ἔτη εἰς τὴν φυλακὴν καὶ τώρα φθίνει, καὶ δὲν τοῦ ἐπιτρέπουν ν' ἀποθάνῃ ἐλεύθερος πλησίον τῆς οἰκογενείας του.

Ἀπευθυνόμεθα εἰς τὴν τρυφερὰ οἰκογενειακὰ αἰσθήματα τοῦ κ. Κοντοσταύλου παρακαλοῦντες νὰ δώσῃ ἑλευθερίαν ὄχι εἰς τὸ σῶμα—διότι τοιοῦτο δὲν τοῦ ἔμεινε—ἀλλ' εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ δυστυχοῦς γέροντος.

Ὁ φιλελεύθερος νομάρχης Ἀργολίδος, ὁ ἀθάνατος Γιαννοῦκος Μαυρομιχάλης, εἶχε λάβει κάλλιστον μέτρον, ἀποφασίσας πάντες οἱ ὑπὲρ τὰ δώδεκα ἔτη γεγονότες ἐν τῷ Βουλευτικῷ νὰ ἐλευθεροῦνται. Διότι τὸ δῶγμα τοῦ φίλου Μαυρομιχάλη εἶνε ἀνεπίδεκτον ἀντιρρήσεως :

— Ἡ σκότωσέ τον, λέγει, ἢ βγάλ' τον.

Τὸ λόγιον τοῦ Μαυρομιχάλη ἔπρεπε νὰ χαραχθῇ μαύροις γράμμασι ἐπὶ τῆς προμετωπίδος πάσης ἑλληνικῆς φυλακῆς.

Δυνάμει τῆς παρὰ τῷ ὑπουργεῖῳ ἐπιμονῆς του ὁ κ. νομάρχης ἐλευθέρωσε πολλοὺς τοιοῦτους σαπήσαντας πλέον εἰς τὴν φυλακὴν.

Ἐμειναν ὅμως καὶ ἄλλοι, οὓς συνέστησε μὲν, ἀλλὰ δὲν εἰσπυκνώθη.

Τοιοῦτος εἶνε ὁ **Χρήστος Παπαγεωργίου**, ἡπει-

ρώτης, **δεκαοκτώ έτη** διανύσας έν τῷ Βουλευτικῷ, διά ληστείαν τοῦ καιροῦ ἐκείνου, δι' ἣν χιλιάδες ἠλευθερώθησαν καί ἐδόθησαν εἰς τὸ ἐμπόριον καί κατέλαβον θέσεις ὑψηλάς.

Ἄλλ' ὁ Χρῆστος Παπαγεωργίου εἶνε ἀπὸ τὸ ἐξωτερικόν. Βουλευτὴν δὲν ἔχει· ψῆφον δὲν ἔχει· πρέπει λοιπὸν νὰ ψοφήσῃ εἰς τὴν φυλακὴν· ἃς ἐλεήσῃ καί αὐτὸν ὁ κ. Κοντόσταυλος!

Ἐκεῖ εἶδομεν καὶ ἄλλο αἰσχος ἑλληνικόν, τὸν κατάδικον Ματράκον, χρηματίσαντα ὑπόδικον μόνον **ὀκτὼ ὀλόκληρα ἔτη**!!! Οὔτε λέξιν προσθέτομεν! Ἄν καὶ κατεδικάσθῃ ὡς γυναικοκτόνος, ἡμεῖς ὡς ἀποτελοῦντες μέλος τῆς ἐναντίον αὐτοῦ κακουργησάσης πολιτείας, ἐντροπόμεθα καί νὰ τὸν ἀτενίζωμεν!

Ὡς ἐπιδόρπιον, μεθ' ὅλας αὐτὰς τὰς φρικαλεότητας, παρθέτομεν ἐνταῦθα τὴν εὐχάριστον εἰδήσιν ὅτι ὁ ἀγαπητὸς Νομάρχης Ἀργολίδος κ. Μαυρομιχάλης κατῴρθε ν' ἀποσπάσῃ παρὰ τῆς Κυβερνήσεως 30,000 δραχμῶν ὅπως ἐπενέγκῃ βελτιώσεις τινὰς εἰς τὸ Βουλευτικόν, ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι βελτιοῦται.

Διὰ τῆς πιστώσεως αὐτῆς θὰ πατωθοῦν τὰ ἐκ λάσπης δωμάτια, θὰ γίνουιν νέοι θάλαμοι ὅπου ν' ἀποθέτουιν οἱ φυλακισμένοι τὰ ἐνδύματα αὐτῶν, ἄλλοι ὅπου νὰ φυλάσσωνται τὰ ἐργαλεῖα τῶν ἐργαζομένων, θ' ἀνασχηματισθοῦν νέα δωμάτια διὰ νοσοκομεῖον, θὰ καθαρῶσθαι αἱ διαρρέουσαι ἄνω καὶ κάτω βρωμεραὶ ὑπόνομοι καὶ κἄτι τέλος πάντων θὰ γίνῃ.

Ἄλλ' ὅ,τι πρέπει νὰ γίνῃ εἶνε: νὰ **καῖ τὸ Βουλευτικόν**.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἐκ Κεφαλληνίας τηλεγραφοῦσιν ὅτι συνελήφθη αὐτόθι ὁ Γ. Θέμελης, φωτογράφος, κατηγορούμενος ἐπὶ παραποιήσει γραμματίων τῆς Ἴονικῆς Τραπεζῆς, συνεπεία ἐντάλματος ἐκδοθέντος ὑπὸ τοῦ ἀνακριτοῦ Ζακύνθου, καὶ ἀπεστάλη πρὸς τὸν εἰσαγγελέα Ζακύνθου μετὰ τῶν κατασχεθέντων δύο γραμματίων τῆς Ἴονικῆς τῶν 25 φράγκων, καὶ δύο πεντόφραγκα τῆς Ἐθνικῆς.

Ἐκ Κυπαρισσίας ἀγγέλλονται σκοτωμοὶ, προσελθόντες ἐκ πολιτικῆς· ἐξάψως τὴν ὅποιαν ἐπέφερον ἢ ἐπικύρωσις τῆς δημοτικῆς ἐκλογῆς. Ἐφνευθῆ ὁ Δῆμ. Ἀθανασόπουλος, καὶ ἐπληρώθη ὁ Θωμᾶς Κίτσος, καὶ τέσσαρες ἄλλοι.

Κατ' ἀναφορὰν τοῦ Σταθμάρχου Ποταμοῦ ἐν Ἀγρινίῳ, συνεπλάκησαν οἱ ὑλοτόμοι μετὰ τῶν κατοίκων τῆς Λεπενούς, οἵτινες διερχόμενοι (en passant) ἐσκέφθησαν νὰ χρησιμοποιοῦσιν τὰς ὥρας τῆς σχολῆς τῶν κλέπτοντες ξυλείαν· ἐπηκολούθησαν ἀμοιβαῖοι ἀκροβολισμοὶ, ἀλλ' εὐτυχῶς ἄνευ ἀποτελέσματος. Μεταβάντων ὕστερα ἐπὶ τόπου τῆς συμπλοκῆς στρατιωτῶν ἐκ τοῦ σταθμοῦ πρὸς περαιτέρω πρόληψιν, ἐπυροβολήθησαν καὶ οὗτοι· ἀνταποκριθέντες δὲ εἰς τὸ τουφεκίδι οἱ στρατιῶται ἐτραυματίσαν ἐλαφρῶς εἰς τὸ χέρι ἓνα Λεπενιώτην. Μετέβησαν ἐκεῖ αἱ ἀρμόδια ἀρχαὶ διὰ νὰ ἐνεργήσουν ἀνακρίσεις.

Ὁ κ. Ἀλ. Καμπᾶς μετὰ ἱπποτικῆς ὄντως εὐλαθείας πρὸς τὸ ἀσθενὲς φύλον προσῆλθεν εἰς τὸ Γραφεῖόν μας νὰ διαψεύσῃ τὰ ὑπὸ τῆς «Παλιγγενεσίας» ἀποδοθέντα αὐτῷ ἡχηρὰ θωπεύματα εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, ὅτε τοῦ ἐκλάπησαν

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἰδ. ἀριθ. 553)

Ἐν πρώτοις ἐδοκίμασε τὰ πιστόλια, ὅπως βεβαιωθῆ ἐὰν λειτουργῶσι καλῶς, ἔπειτα ἐνώπιον τοῦ πατρός του, ὅστις ἐννεὸς παρηκολούθει τὰς κινήσεις αὐτοῦ, ἐπλήρωσε τὰ ὅπλα.

— Βλέπετε, πάτερ μου, εἶπε, βάλλω δύο σφαῖρας εἰς ἕκαστον· δὲν πρέπει ν' ἀποτύχωμεν.

Ὁ Ραοὺλ ὠμίλει καὶ ἐνήργει μετὰ μεγίστης ἡρεμίας, μετ' ἐκτάκτου ἀταραξίας· αἱ χεῖρές του δὲν ἔτρεμον μάλιστα, μόνον ἦτο ὠχρότατος.

Ὅταν ἡ ἐργασία ἐτελείωσεν, εἶπεν εἰς τὸν βαρόνον.

— Πάτερ μου, τὰ πιστόλια ἐπληρώθησαν. Ἴδου τὸ ὄπλον σας, ἰδοὺ καὶ τὸ ἐμόν.

— Ἐχεις δίκαιον, εἶπε διὰ φωνῆς ὁμοίας τῇ τοῦ πνιγομένου, εἶναι προτιμότερον ν' ἀποθάνω! Δός! δός!

— Περιμείνατε.

Ὁ βαρόνος ἔρριπτε περίξ βλέμματα ἄγρια, βλέμματα παράφρονος.

Ὁ Ραοὺλ ἐξήγαγε τὸ ὠρολόγιόν του.

— Τὸ ὠρολόγιόν μου εἶναι ὀπίσω κατὰ πέντε λεπτὰ ἀπὸ τὸ ἐκκρεμές σας, τὸ ὅποιον δεικνύει ἔνδεκα καὶ εἴκοσι πέντε λεπτὰ, κανονίζω λοιπὸν αὐτὸ μετὰ τὸ ἰδικόν σας· ἄμα σημάνῃ τὸ μεσονύκτιον, σεῖς ἐδῶ, ἐν τῷ θαλάμῳ σας, ἐγὼ κάτω, ἐν τῷ ἰδικῷ μου, τὸν σωλῆνα τοῦ πιστολίου ἐπὶ τοῦ στόματος μεταξύ τῶν ὀδόντων καὶ θ' ἀνατινάξωμεν τὰ κρᾶνιον.

— Μάλιστα, ὑπετονθόρισε, τὸν σωλῆνα τοῦ πιστολίου μεταξύ τῶν ὀδόντων.

— Ἄμα σημάνῃ τὸ μεσονύκτιον, πάτερ μου.

— Ἄμα σημάνῃ τὸ μεσονύκτιον.

— Ὑγείαινε, πάτερ μου!

— Ὑγείαινε, Ραοὺλ!

Ὁ νεανίας ἐξῆλθε τοῦ δωματίου.

Ὁ βαρόνος κατέπεσεν ἐπὶ τῆς ἔδρας του ὡς σωρὸς ἐπαλαμβάνων διὰ φωνῆς βραχνῆς.

— Ἄμα σημάνῃ τὸ μεσονύκτιος.

Ὅπισθεν τοῦ Ραοὺλ, ὅστις κατήρχετο μετὰ ὀρμῆν τὴν κλίμακα τοῦ πρώτου ὀρόφου, ἀνθρωπὸς τις ἐξῆλθε κεκρυμμένος ὀπισθεν παραπετάσματος καὶ ὤρμησε καὶ αὐτὸς πρὸς τὰς βαθμίδας τῆς κλίμακος.

Ἦτον ὁ Λανδρῦ, ὅστις εἶχεν ἀναλάβει καὶ αὖθις τὴν ἐνδυμασίαν καὶ τὰ καθήκοντα τοῦ θαλαμηπόλου τοῦ βαρόνου Δεσιμαίζ. Ἦκουσεν ἀναμφιδόλως τὸ τέλος τῆς συνδιαλέ-